

тъ обстоятелства на паданіето си. Г-жа Ларокъ и момата ѝ бѣхж отишли отъ сутриньтъ да посѣтятъ г-жж Сенкастъ и да зематъ г-жж Обра. Азъ намѣрихъ само г-жж Елуень когато ѝ донесохъ тримесѣчнѣтъ ѝ заплатж. Наистинж споредъ длъжноститъ си азъ ся немѣсж никакъ на вѣтрѣшнѣтъ економіѣ въ кѣщѣтъ, но г-житъ Ларокъ поискахж, отъ почитаніе може къмъ г-жж Каролинж и къмъ мене, да ся плащатъ и на дваманы заплатитъ исклучително отъ мене. Г-жа Елуень, която сѣдеше въ малкѣтъ стаѣ до салоньтъ, пріе мя съ благородство което почувствувахъ съ признателность, като осѣтихъ въ сѣщото вѣрме и онуй расположеніе което омекотава и придумва сърцето къмъ увеселеніе. И тѣй, като другъ Дон-Кишотъ, рѣшихъ да прострѣ рѣжж на помощь къмъ тѣзи единокж момж. — Г-же, рекохъ ѣ, вы ми отнехте дружбѣтъ си, но азъ опазихъ моѣтъ къмъ васъ ; давате ли ми позволеніе да ви го докажж? А тя мя изгледа и боязливо нѣкакъ излека подума; — Ей.

— И тѣй, добра моя господже, вы тичате въ пѣтьтъ на погыбельтъ.

— Видѣхте ли мя нощесъ въ градинѣтъ! извика тя, като скочи стремително.

— Ей, гсподже.

— Боже мой! — И като пристѣпи по-близу до мене, — Г. Максиме, каза, закльвамъ ви ся, че съмъ мома почтена.